

thi det kunde meget let være et blankt Stykke Papir, der laa deri, og naar saa Falliten kom, havde de ikke Andet end et blankt Papir, og derfor vilde Bedkommende ikke kunne straffes mere end for den uordentlige Bogføring. Menner man imidlertid, at det er rigtigt at fastsætte mere hderliggaaende Regler end dem, man har, og navnlig saadanne Regler, som her ere foreslaaede, saa tror jeg dog, at der bør ske adskillige Endringer i Retning af at drage flere Forretningsførende ind under de samme Bestemmelser og maasse ogsaa noget i andre Retninger. Forbringeren om, at det skal gjemmes i 10 Aar, synes mig at være lidt vel vidtstrakt. En meget stor Mængde Forretninger faae jo en uendelig Mængde Tilbud om Salg af Varer og afslutte mangfoldige Smaahandler, som inden føie Tid ere afviklede, saa det vil være temmelig unyttigt at paalægge at gjemme den Slags Papirer. Naar Dagbogen f. Ex. var ført, som den skulde føres, vilde den efter min Mening give en fuldgod Nøgle til at finde ud af hele Forretningsgangen, men det er det Punkt, hvorpaa det vil skorte. Man vil næppe føre disse Bøger, selv om det er foreskrevet, og naar Dagen kommer, at det oplyses, at de ikke ere førte, saa eier Bedkommende ingen Ting. Han har ellers været en ærlig og stiftelig Mand, og saa skal han foruden den Ulfke, der er overgaaet ham, straffes hderligere. Kreditorerne vilde ikke hente nogensomhelst Fordel ud af dette Forslag.

Juslitsministeren (Kelleman): Jeg maa først begynde med at gjøre den Bemærkning, at dette Lovforslag jo naturligvis ligesom alle andre Lovforslag støtte sig til en vis forefundnen Retstilstand og ikke gaar ud paa at indføre noget egentlig nyt Princip, men kun gaar ud paa at forbedre en vis Gren af Lovgivningen, som allerede eksisterer og i mange Herrens Tider har eksisteret. Det er derfor en stor Misforstaaelse, naar den ærede sidste Taler synes at gaa ud fra, at man nu vil indføre dette, at Folk skulle straffes for ikke at have ført ordentlige Bøger, naar de gaa Fallit. Det er ikke Noget, der indføres nu; det er en Regel, der har eksisteret længe. Den fandtes allerede i Forordn. 11. April 1840 og findes ogsaa i Strfl. af 1866. Der er altsaa paa dette Punkt ikke Tale om at komme med noget Nyt. Naar man har indført Straffebestemmelsen for wigagtig eller uordentlig Førelse af Handelsbøger, saa er det selvfølgelig ikke i den Tro, at man, naar en Mand gaar Fallit, faar Mere ud af hans Fallitbo, fordi disse Bestemmelser findes, og

fordi han bliver straffet, end under en modsat Forudtæning. Det har man naturligvis meget vel indset, at man ikke gjør, men Bestemmelserne ere givne for at virke hen til, at disse Bøger blive holdte, idet man er gaaet ud fra, at det vilde være i Handelskammets Interesse, om man efterhaanden kunde komme derhen, at disse Bøger blive førte saa nøiagtigt og godt som muligt, i de forskjellige Arter af Forretninger. Det er dette almindelige Niemed, man vilde opnaa ved Straffebestemmelserne, men naturligvis ikke at faae Mere ud af det ærste Fallitbo, naar en Mand først var gaaet Fallit. Det er altsaa slet ikke paa det Punkt, at der her er Spørgsmaal om at indføre noget Nyt. Jeg er gaaet ud fra som en Selvfølge, at den Tilstand, der har bestaaet paa dette Punkt i saa mange Aar, nu faar saa fast, at Ingen tænker paa at røre ved den, og Meningen nu kun er den, at afhjælpe de Mangler, som der i Retsanvendelsen efterhaanden har vrist sig at være forbundet med den nuværende Tingens Tilstand. Det er paavist af den ærede næstforegaaende Taler saa tilstrækkeligt, at jeg ikke skal dvæle længere derved, at den Mangel paa nærmere Bestemmelse om, hvad der udfordres til ordentlig Førelse af Handelsbøger, som den nuværende Lovgivning lider af, er forbunden med store Memper. Det er naturligvis ikke for Domstolenes egen Skyld, at man beklager dette, men det er jo i Virkeligheden for Befolkningens, for Publikums Skyld. Domstolene ville naturligvis, naar de ville være billige og retfærdige i deres Bedømmelse af de foreliggende Tilfælde, føle sig vanskeligt stillede, idet de ville trykke sig ved at straffe en Mand for uordentlig Bogføring, naar han siger: Jeg har nu ført disse Bøger, saaledes som jeg tror og synes at det kunde være rigtigt. Naar Loven ikke giver nærmere Bestemmelser om, hvorledes Bøgerne skulle være førte, saa mangler der ethvert Holdpunkt, og naar Domstolene trykke sig derved, er det naturligvis, fordi de have en Følelse af, at det er ubilligt mod Publikum, naar Loven ikke giver nærmere Anvisning paa, hvorledes Handelsbøger skal være indrettede, hvorledes de skal føre Bøgerne, saa at straffe dem for mangelfuld Bogføring i den Henseende. Derfor har jeg ment, at det var rettere, naar man vilde forsøge paa at komme videre i den Retning, at arbejde hen til, at der i den Henseende blev præsteret noget Mere, end der hidtil er præsteret, og at det vilde ligge nærmere at følge det Exempel, man har i den franske og spanske Lov end i den tyske, og jeg skal tilføie, at i det Punkt har baade